

U S N E S E N Í

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy Mgr. Radovana Havelce a soudců Mgr. Pavlínky Vrkočové a JUDr. Jaroslava Vlašína v právní věci žalobce: **L. D. T.**, zastoupeného Mgr. Naďou Smetanovou, advokátkou se sídlem Praha 1, 28. října 1001/3, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra**, se sídlem Praha 7, Nad Štolou 3, o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 22. 11. 2016, č. j. 2 Az 55/2015 – 20,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **se odmítá** pro nepřijatelnost.
- II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

O d ů v o d n ě n í :

Rozhodnutím ze dne 30. 11. 2015, č. j. OAM-444/ZA-ZA02-HA08-2015, neudělil žalovaný žalobci mezinárodní ochranu dle § 12, § 13, § 14, § 14a a § 14b zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o azylu“). Proti rozhodnutí žalovaného podal žalobce žalobu, kterou Městský soud v Praze rozsudkem ze dne 22. 11. 2016, č. j. 2 Az 55/2015 - 20, zamítl.

Z odůvodnění napadeného rozsudku vyplývá, že žalobce dlouhodobě pobývá na území ČR a požádal o mezinárodní ochranu z důvodu legalizace pobytu. Dle závěrů městského soudu si žalobce musel být vědom skutečnosti, že na území ČR pobývá na základě dlouhodobého pobytu. Měl proto počítat i s možností, že jeho pobyt může být ukončen, neboť se nejedná o definitivní řešení, ale naopak se jedná o dočasný (byť dlouhodobý) stav. Pokud si žalobce zpřetrhal rodinné vazby na území Vietnamu, jedná se tak pouze o dobrovolné rozhodnutí žalobce, které nemůže být v posuzovaném případě kvalifikovaným důvodem pro přiznání mezinárodní ochrany.

Pokud se týká azylového důvodu dle § 12 písm. b) zákona o azylu, ani zde městský soud žalobci nepřisvědčil, když došel k závěru, že vyhýbání se vojenské službě nemůže být bráno jako azylově relevantní skutečnost. Vojenská povinnost existuje ve většině zemí světa, i v těch vyspělých, a proto je povinnost nástupu do povinné vojenské služby zcela legitimním požadavkem daného státu, který klade na své občany.

Ohledně získání práce ve Vietnamu městský soud uvedl, že situace nyní je zcela odlišná, než byla dříve. Vietnamská ekonomika se vyvíjí a nabídka pracovních míst je větší. Z doložených podkladů nijak nevyplývá, že by ve Vietnamu docházelo k diskriminaci uchazečů o zaměstnání z důvodu jejich sociálního postavení (viz např. Výroční zpráva Human Rights Watch 2015 ze dne 29. ledna 2015 nebo zpráva Svoboda ve světě, Freedom House ze dne 28. 1. 2015). Také v případě tzv. ekonomických migrantů je situace klidná a nejsou zaznamenány případy, že by byli po svém návratu jakkoli pronásledováni (viz Informace MZV č. j. 9885/2015-LPTP). I žalobce do protokolu uvedl, že ve Vietnamu neměl žádné potíže se státními orgány, nebyl politicky činný a neměl potíže ani s jinými soukromými osobami, které by se daly podřadit pod relevantní z hlediska ust. § 12 písm. b) azylového zákona.

V otázce udělení humanitárního azylu dle ustanovení § 14 zákona o azylu městský soud poukázal na to, že žalobce ve své žádosti o udělení mezinárodní ochrany ani během správního řízení neuvedl žádné mimořádné okolnosti, které by mohly být důvodem pro jeho udělení. Dle závěrů městského soudu žalovaný přistoupil k posouzení zejména sociální a ekonomické situace žalobce, i k jeho zdravotnímu stavu a věku, naplnění důvodu pro udělení humanitárního azylu však neshledal. Soud pak není oprávněn jeho správní uvážení přehodnocovat.

Co se týče důvodu doplňkové ochrany dle § 14a odst. 2, písm. d) zákona o azylu má městský soud za to, že námitka žalobce je příliš obecné povahy a žalobce si předmětné ustanovení nesprávně vykládá, neboť nespecifikoval, s jakými mezinárodními závazky ČR by mělo být napadené rozhodnutí v rozporu.

Rozsudek městského soudu napadl žalobce (dále jen „stěžovatel“) včas podanou kasační stížností, v níž uplatňuje důvody dle § 103 odst. 1 písm. a), b), d) s. ř. s.

Podle stěžovatele je kasační stížnost přijatelná, neboť svým významem podstatně přesahuje jeho vlastní zájmy. Skutková zjištění městského soudu totiž nemají oporu v provedených důkazech a právní otázky byly vyřešeny způsobem neodpovídajícím ustálené judikatuře. Namítal, že městský soud se nezabýval námitkami stěžovatele o nepřezkoumatelnosti rozhodnutí žalovaného. Podle stěžovatele městský soud neposoudil, zda odůvodnění rozhodnutí správního orgánu je dostačující a zda lze rozhodnutí považovat za přezkoumatelné a zákonné. Naopak, sám uvedl, proč nespátňuje důvody pro udělení azylu dle § 12 písm. b) zákona o azylu.

Stěžovatel také brojil proti tomu, že městský soud nesprávně posoudil splnění podmínek pro udělení doplňkové ochrany dle § 14a odst. 1, odst. 2, písm. d) zákona o azylu a aplikaci mezinárodních smluv. Stěžovatel upozornil, že v ČR žije od svých 22 let a jeho život je zcela provázán s Českou republikou. Návrat do země původu by představoval výjimečný zásah do jeho soukromého života a byl by v rozporu s čl. 8 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod. Není naplněna podmínka čl. 8 odst. 2 tohoto článku, která by umožňovala státním orgánům zasahovat do práva stěžovatele. Neexistuje důvod, pro který by bylo možno stěžovateli upírat jeho právo na soukromý život a Česká republika je povinna toto právo chránit.

pokračování

Žalovaný ve svém vyjádření ke kasační stížnosti uvedl, že správní rozhodnutí vycházelo ze zjištěného skutkového stavu, doloženého ve spise. Správní orgán opatřil potřebné podklady, například aktuální a důvěryhodné informace o zemi původu a podrobně vyhodnotil vyjádření stěžovatele. Stěžovateli nehrozí skutečné nebezpečí vážné újmy. Institut mezinárodní ochrany nemůže sloužit k účelové legalizaci pobytu, neboť nejde o azylově relevantní důvod. Navrhuje proto zamítnutí kasační stížnosti.

Ve věcech mezinárodní ochrany se Nejvyšší správní soud, v souladu s ustanovením §104a s. ř. s., nejprve zabývá otázkou, zda podaná kasační stížnost svým významem podstatně přesahuje zájmy stěžovatele. Není-li tomu tak, soud takovou kasační stížnost odmítne jako nepřijatelnou. Pro vlastní vymezení institutu nepřijatelnosti a jeho dopadů do soudního řízení správního zdejší soud odkazuje na své usnesení ze dne 26. 4. 2006, č. j. 1 Azs 13/2006 - 39, publ. pod č. 933/2006 Sb. NSS, dle kterého *„přesahem vlastních zájmů stěžovatele je jen natolik zásadní a intenzivní situace, v níž je – kromě ochrany veřejného subjektivního práva jednotlivce – pro Nejvyšší správní soud též nezbytné vyslovit právní názor k určitému typu případů či právních otázek. Přesah vlastních zájmů stěžovatele je dán jen v případě rozpoznatelného dopadu řešené právní otázky nad rámec konkrétního případu. Primárním úkolem Nejvyššího správního soudu v řízení o kasačních stížnostech ve věcech azylu je proto nejen ochrana individuálních veřejných subjektivních práv, nýbrž také výklad právního řádu a sjednocování rozhodovací činnosti krajských soudů.“*

Soudní ochrana tedy byla stěžovateli již jednou poskytnuta individuálním projednáním jeho věci na úrovni městského soudu, a to v plné jurisdikci, a další procesní postup v rámci správního soudnictví nezvyšuje automaticky míru právní ochrany stěžovatele a je podmíněn přesahem jeho vlastních zájmů. Dále je nutno zdůraznit, že judikaturou formulované důvody přijatelnosti kasační stížnosti nemohou jít za hranice právní úpravy výše citované, a že tento důvod byl koncipován jen jako určitá pojistka vůči zjevně excesivním postupům či rozhodnutím správních orgánů při posuzování otázek mezinárodní ochrany (viz usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 10. 11. 2016, č. j. 3 Azs 189/2016 - 19).

Nejvyšší správní soud nespatřuje v namítaných skutečnostech přesah vlastních zájmů stěžovatele, v mezích vytyčených výše citovaným usnesením č. j. 1 Azs 13/2006 - 39, a na něj navazující judikaturou.

V projednávané věci Nejvyšší správní soud nenašel žádnou otázku, k níž by považoval za nezbytné vyjádřit se z důvodu nutnosti sjednocování judikatury a ani stěžovatel sám takovou otázku v kasační stížnosti nepředestřel. Důvod přijatelnosti spatřoval v tom, že skutková zjištění městského soudu nemají oporu v provedených důkazech a dále v nesprávném posouzení právní otázky městským soudem, neboť byla vyřešena způsobem, který, dle stěžovatele, neodpovídá ustálené judikatuře.

Námítky stěžovatele, které směřují proti nedostatečnému posouzení důvodů pro udělení azylu dle § 12 zákona o azylu a nesprávnému posouzení splnění podmínek doplňkové ochrany dle § 14a zákona o azylu, nevypovídají o tom, že by se městský soud dopustil jakéhokoli excesu. Sama skutečnost, že má stěžovatel odlišnou představu o tom,

čím vším by se měl správní orgán či soud při dokazování zabývat a k čemu všemu se vyjádřit, k závěru o excesivním postupu nebo rozhodnutí soudu nestačí (viz usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 10. 11. 2016, č. j. 3 Azs 189/2016 - 19). Nejvyšší správní soud má za to, že žalovaný v daném případě při zjišťování skutkového stavu postupoval standardně, logické jsou i jeho závěry, které ze svých zjištění učinil. Městský soud se rovněž vypořádal se všemi stěžovatelskými námitkami.

V rozsudku ze dne 22. 1. 2004, č. j. 5 Azs 37/2003 - 47, Nejvyšší správní soud uvedl, že udělení azylu je specifickým důvodem pro udělení pobytu v ČR a není možno je zaměňovat s jinými legálními formami pobytu v ČR. Ani dlouhodobý pobyt stěžovatele na území ČR není důvodem pro udělení doplňkové ochrany, jak se uvádí v rozsudku Nejvyššího soudu ze dne 28. 11. 2008, č. j. 5 Azs 46/2008 - 71: *„Při posuzování důvodů znemožňujících vycestování cizince by byl výjimkou z výše uvedených závěrů pouze případ, kdy by si stěžovatel vytvořil na území ČR takové rodinné či případně osobní vazby, že by nepřiměřeným zásahem do tohoto rodinného či soukromého života byla již nutnost pouhého vycestování z území ČR.“*

K námitkám stěžovatele Nejvyšší správní soud dále odkazuje na rozsudek zdejšího soudu ze dne 27. 3. 2014, č. j. 10 Azs 40/2014 - 23, dle kterého *„obavy žadatele o mezinárodní ochranu, že v případě návratu do vlasti bude nezaměstnaný, že bude pronásledován pro své (doposud neprojevené) politické přesvědčení, nelze považovat za hrozbu skutečného nebezpečí vážné újmy, jak je vymezena v § 14a zákona o azylu.“*

Pokud jde o odmítání vojenské služby, tato skutečnost sama o sobě nezakládá odůvodněné obavy z pronásledování ve smyslu § 12 písm. b) zákona o azylu (viz rozsudky zdejšího soudu ze dne 29. 3. 2004, č. j. 5 Azs 4/2004 - 49 a ze dne 7. 8. 2012, č. j. 2 Azs 17/2012 - 44).

Otázkou, jaké situace mohou vytvářet rozpor s mezinárodními závazky ČR ve smyslu § 14a odst. 2 písm. d) zákona o azylu a otázkou možného porušení čl. 8 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod, v případě vycestování žadatele o mezinárodní ochranu, se Nejvyšší správní soud také zabýval, a to například, v již výše citovaném rozsudku č. j. 5 Azs 46/2008 - 71, kde uvedl: *„Samotná nutnost vycestování cizince do země původu při neudělení žádné z forem mezinárodní ochrany a za situace, kdy cizinci nesvědčí žádný jiný důvod k zákonnému pobytu na území ČR, totiž tomuto cizinci neznemožňuje, aby si po návratu do země původu nepožádal o některou z možných forem povolení k pobytu na území ČR dle zákona o pobytu cizinců.“*

Z výše uvedeného je zřejmé, že ustálená a vnitřně jednotná judikatura zdejšího soudu poskytuje dostatečnou odpověď na všechny přípustné námitky uplatněné v kasační stížnosti. Stěžovatel netvrdil žádné konkrétní důvody přijatelnosti kasační stížnosti a nelze než uzavřít, že kasační stížnost svým významem podstatně nepřesahuje jeho vlastní zájmy. Nejvyšší správní soud tedy shledal kasační stížnost jako nepřijatelnou a dle § 104a odst. 1 s. ř. s. ji usnesením odmítl.

pokračování

Výrok o náhradě nákladů řízení se opírá o § 60 odst. 3 s. ř. s., ve spojení s § 120 s. ř. s., podle nichž žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení, byla-li kasační stížnost odmítnuta.

P o u č e n í: Proti tomuto usnesení **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 29. března 2017

Mgr. Radovan Havelec
předseda senátu